

Verslag gesprekken in het kader van het Synodaal Proces in de parochie Onze Lieve Vrouw van Amersfoort

Vooraf

Door alle lagen van de parochie en in alle gemeenschappen die samen de parochie vormen zijn gesprekken gevoerd. De gesprekken werden achteraf als positief, bemoedigend en inspirerend ervaren, en er was vraag om meer en vaker dit soort gesprekken te houden. Vooraf was er soms wantrouwen, omdat men niet kon geloven dat er naar de bevindingen geluisterd zou worden. Het vertrouwen in bisdom was regelmatig niet groot.

Vieren

Wat ons vreugde schenkt:

Vieringen die mensen uit allerlei achtergronden met elkaar verbonden. Iedereen anders, maar toch het gevoel erbij te horen. Er is respect en allen voelen zich aangesproken. Als voorbeelden de Parochiedag, Taizé vieringen maar ook Lourdes en WJD. Delen in iets dat groter dan jezelf is. Oecumenisch vieren geeft hierbij een verrijking aan beide kanten.

Rituelen maken blij en geven betekenis, liederen kunnen je raken. In de eucharistie komen alle aspecten van het geloof aan de orde. Vaak ervaart men er gemeenschapszin, saamhorigheid en diepe verbondenheid met elkaar en God. Zeker door de zangers in het koor. De stilte en rust in de liturgie brengen contact met de Eeuwige, men komt bij het Geheim. Het samen vieren wordt ervaren als een moment van bezinning en inkeer waarbij men gevoed wil worden door het Evangelie. Het samenkomen geeft energie voor het leven buiten de kerk.

Wat ons zorgen baart:

Het gemis aan oecumenische kerkdiensten en het sluiten van de oecumenische kerkplek maken duidelijk dat oecumene geen rol meer speelt. De nadruk op kerkelijke regels wordt als last ervaren. Dit leidt soms tot gestolde dichtgetimmerde liturgie die weinigen aanspreekt. Men ervaart onvoldoende de vertaalslag van de Bijbel in de overweging en mist een appèl op het uitdragen van de Christelijke waarden buiten de muren van de kerk. Maar ook de matigheid van de koormuziek wordt genoemd; de muziek mag frisser, meer van deze tijd.

Regels roepen boosheid en teleurstelling op, omdat er geen open ruimte wordt ervaren. Het ontbreken van vrouwen in de liturgie, en het stoppen van de opleiding tot pastoraal werkenden raakt velen. Voorgangers in de eucharistie komen te weinig om een band met de gemeenschap op te bouwen. Het celibaat wordt als oorzaak gezien van te weinig priesters. Gemengd gehuwden kunnen niet samen deelnemen aan de eucharistie, wat verdriet geeft. Dit alles leidt volgens de deelnemers tot leegloop, en tot kerksluitingen die veel verdriet geven. Want wie niet meer meeviert, of de eigen gemeenschap zag verdwijnen, voelt minder verbondenheid.

Wat we hopen voor de toekomst van onze kerk:

Laten we ruimte maken voor bezieling, stilte, openheid, spontaniteit, en een plek waar je met velen samen kunt vieren, wie je ook bent: je bent welkom en wordt aangesproken, actief deelnemen is gewenst. Daar is warmte en eenheid, maar ook openheid voor elkaar, en 'het andere': ieder wordt zijn plek gegund. (man, vrouw, LHBT+) Je bent uitgenodigd, er wordt op je gewacht.

We vieren een liturgie waar de tijd niet bestaat, waar beleving voorop staat, en de taal van zoekende mensen gesproken wordt, troostend en bemoedigend, met aandacht, bijvoorbeeld in de preek, voor wat er speelt buiten de kerkmuren. Waar oecumene vanzelfsprekend is, ook aan de tafel van Jezus, waar het voor vrouwen (formeel) mogelijk wordt om gelijkwaardig in de kerk te kunnen functioneren, en waar ook jongeren meedoen, omdat de kerk ook de taal van jongeren spreekt. We worden begeesterd omdat iedereen er mag zijn, deze ontmoeting is de basis om het christen-zijn door de week een impuls te geven. Ook bijvoorbeeld in samenkomsten in huiskerken.

'Waar de Geest van de Heer is, is vrijheid', staat op de gevelsteen van een van onze (oec.)kerken. Dat die Geest ons vieren mag bezielen.

Het delen van de verantwoordelijkheid van onze gezamenlijke missie/zending

Als het gaat om het verkondigen van de blijde boodschap in woord en daad doet men dat door om te zien naar elkaar, naar de gemeenschap en naar Moeder Aarde. We hebben elkaar nodig om naar buiten te treden en het goede te doen, en zo een voorbeeld te zijn voor anderen, en onze kinderen.

Wat ons vreugde schenkt

Paus Franciscus heeft goede en mooie ideeën en zijn voorbeeldgedag wordt als zeer 'nabij' en 'inspirerend' ervaren. De Bijbel inspireert en is hulp bij het volgen van Jezus' weg. Daarbij staat medemenselijkheid, daadwerkelijke hulp en

liefde voor de ander voorop. In de praktijk van delen via de voedselmand en een bloemetje van aandacht. Evenementen als de Paastuin laten parochianen en mensen van buiten zien dat het leuk is om kerk te zijn. Want de H.Geest zegt: elkaar dragen, liefhebben en samen plezier hebben voorbij grenzen. Iedereen is gelijk in de ogen van God. In de ontmoeting geven we dat gestalte.

Wat ons zorgen baart

De bijbelverhalen zijn moeilijk toe te passen in deze tijd; de kerk blijft achter bij de snelle veranderingen in onze tijd. Denk aan de opvattingen over huwelijk, celibaat, seksuele voorkeur... De acceptatie van ieder mens kan beter en ruimhartiger. Als ter sprake komt wat je door wilt geven aan de nieuwe generatie, blijken er veel hobbels te zijn. Van bovenaf regels opleggen (gescheiden, dan niet te communie) is geen barmhartigheid. En relaties anders dan man-vrouw worden niet erkend, terwijl de liefde gepredikt wordt. De nadruk ligt te veel op de Eucharistie en te weinig op diaconie. De kerk is daardoor te veel in zichzelf gekeerd en vervreemdt zich van de gelovigen en van de buitenwereld. Gemist wordt de aansluiting bij de jongere generatie.

Wat we hopen voor de toekomst

We hopen op een kerk die passend bij deze tijd vormgegeven is. Een kerk die weer inclusief wordt. Een kerk waar we elkaar volledig accepteren, en samen zoeken naar nieuwe wegen. Een kerk die meer deel uitmaakt van de samenleving, en die daarin vrede, gerechtigheid en heelheid van de schepping stimuleert. Met een open kerkgebouw en onderling respect, een plek waar levend geloven, zoekend geloven is. Met ieder die op zoek is. Als we de weg van Jezus willen volgen, is dat voor de kerk en voor ieder persoonlijk een proces waar rechtvaardigheid, respect en liefde voor de medemens centraal moet staan. Alleen zo zijn we geloofwaardig, een inspirerende plek voor alle volwassenen en kinderen.

Dialoog in Kerk en Samenleving

In de dialoog in en met de kerk staat respect en openheid hoog op de agenda. In de dialoog met de samenleving speelt de zorg voor de ander de hoofdrol. Geloof helpt om een liefdevolle samenleving te bouwen. Wijzelf kunnen dat doen door de liefde voor God en elkaar in de praktijk te brengen. Voor geloof is vertrouwen, blijheid en openheid nodig. In een goede parochie kan iedereen dat ervaren.

Wat ons vreugde schenkt

De grootsheid van de wereldkerk en de sfeer die daarbij hoort. Het geeft vreugde om daarin te delen, naast de intimiteit van het persoonlijke geloof en de eigen gemeenschap. Geloof kunnen delen geeft steun. Oecumenische contacten en gesprekken, het samen optrekken met anderen buiten de eigen gemeenschap is verrijkend. Net als het 'samen op weg' zijn met anderen, binnen en buiten de kerk, en met de vrijwilligers die 'de kerk maken'.

Wat ons zorgen baart

De dialoog binnen de kerk werd gemist wanneer het ging over het seksueel misbruik en daarmee gepaard geheimhouding. De kerkleiding lijkt niet te luisteren naar wat er leeft onder de mensen. Men ervaart druk en schaamte over de discriminatie van homo-relaties, de vrouw in de kerk en het misbruik. De dialoog met andere kerken wordt bemoeilijkt vanwege de 'RK Kerk de enige ware'-claim. Het gesprek over de oecumene lijkt opgedroogd. Maar ook binnen de eigen parochie ziet men dan parochianen die opnieuw moeten beginnen in een andere gemeenschap niet goed opgevangen worden. Het gesprek mist. Men realiseert zich ook dat geloof uitdragen in de maatschappij moeilijk is. Soms lijken kerk en maatschappij een andere taal te spreken, maar een kerk in eigen wijk of dorp helpt enorm.

Wat we hopen voor de toekomst

Voor de parochie hopen we dat onze gemeenschappen uitnodigender worden, ook online. En dat wij daarbij positieve energie ontvangen vanuit het bisdom. Minder dogmatisch, zodat het onderlinge begrip en solidariteit tussen gelovige en 'de kerk' sterker kan worden. Een luisterende kerk, waarin leiding én parochianen luisteren naar elkaar, vanuit het idee dat ieder mens de moeite waard is. Dit kan leiden tot meer openheid, inspiratie en verbondenheid met ouderen, jongeren, gelovigen en zoekenden.

We hopen dat het belang van oecumene erkend wordt: dat we spreken met kerken en organisaties (zoals Leger des Heils) over die zaken die ertoe doen en met elkaar, nieuwsgierig naar het verhaal van de ander. Zo worden we een kerk die aanwezig is, in woord en daad (diaconie), en die aansluit bij de actualiteit. Een kerk die de taal van zoekenden en jongeren spreekt en die samen met hen het plezier in het geloof deelt.